

Щоб з небуття, з цієї каламуті
Воздвигнуть подих і веліти : “Будь !”
О пощо, Боже, забaglось Тобі
Цей світ таким важким перстом помітить,

Що навіть всі ті світла кубометри,
Розкидані наліво і направо
(О плоть від плоти, кров від духа крові)
Не відсвіти Твоєї благодаті,

А чорні урвища, куди скидають
Убивці труп. І гине під ногою
Той інший промінь, що збиравсь світати.

І плакальнику, з свічкою в руці,
Що мертвому узявся присвітити,
Ти раптом явиш сатани лице.